

персонажному дискурсу, виокремлюємо питальні речення, повторювальні питальні, перехідні питально-окличні структури, односкладові речення з оцінною семантикою, різні види еліпсису, обрив речення, приєднання, надмірне вживання сполучників тощо, тобто синтаксичні конструкції, які наслідують усне мовлення.

Варто також зазначити, що вивчення дискурсивних характеристик внутрішнього мовлення персонажів художнього твору дає змогу констатувати факт, що розгортання фрагмента інтрасуб'єктного мовлення у дискурсивну одиницю відбувається при здійсненні акту спонування. Отже, каузатором творення інтрасуб'єктного персонажного дискурсу є наявність спонукальної комунікативної стратегії.

Слід визнати, що в сучасній художній постмодерністській прозі не завжди легко виокремити інтрасуб'єктне персонажне мовлення. Проте, знання сукупності зазначених вище ознак допомагає розпізнати його в тексті. Не всі ознаки однаково виявляються в одному комплексі інтрасуб'єктного персонажного мовлення, утім, маємо констатувати їх конструктивне значення для цього способу передачі чужого мовлення.

Входження подібних форм художнього дискурсу в тексти художньої прози розширює типології способів нарації, що існують у філології, і вимагає до них посиленої дослідницької уваги. Їх наукове вивчення може дати нові важливі дані про закономірності перетворення мовних фактів на факти художнього мовлення.

Використана література:

1. Арутюнова Н.Д. Дискурс // Лингвистический энциклопедический словарь. – М.: Советская энциклопедия, 1990.
2. Бехта І.А. Дискурс наратора в англійській прозі. – К.: Грамота, 2004. – 304 с.
3. Кусько К.Я. Дискурс іноземномовної комунікації. – Львів.: ЛНУ ім. І.Франко, 2002. – 496 с.
4. Пушкин А.С. Драматургические произведения, поэмы, сказки, стихотворения. – М.: РИПОЛКЛАССИК, 1999. – Т. 1. – 703 с.
5. Романішин Н.І. Структурні, семантичні та комунікативно-прагматичні особливості інтрасуб'єктних мовленнєвих актів: Дис...канд. філ. наук. – Львів, 2003. – 187 с.
6. Burrough S.W. The Place of Dead Roads. – N.Y.: Henry Holt and Co, 2001. – 156 p.
7. Byatt A.S. Possession. – L.: Vintage, 1991. – 408 p.
8. Lawrence D.H. Women in Love. – L.: Wordsworth Classics, 1992. – 163 p.
9. Mann Th. Budden-brooks. – B.: Verlag Neues Leben, 1974. – 740 p.
10. McEvan I. Black Dogs. – L.: Cape, 1994. – 153 p.
11. McHale B. Free Indirect Discourse: A Survey of Recent Account // A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. – 1978. – № 3. – P. 258.
12. Rushdie S. The Satanic Verses. – L.: Vintage, 1998. – 404 p.
13. Sternberg M. How Indirect Discourse Means// Sell R. Literary Pragmatics. – L., 1991. – P. 67-117.
14. Zola E. L'argent. – P.: Fasquelle, 1991. – 539 p.

Анохіна Т.О.
Національний педагогічний
університет імені М.П. Драгоманова

ФУНКЦІОНАЛЬНЕ НАВАНТАЖЕННЯ НЕВЕРБАЛЬНИХ КОДІВ У РІЗНОМОВНИХ ДИСКУРСАХ

Сучасні лінгвісти [2, 3, 4, 5, 6] все більше фокусують увагу на вивченні феноменів невербального спілкування. Тому *об'єктом* даної статті є функціональне навантаження невербальних кодів сучасної англійської мови у зіставленні з німецькою. *Предметом* дослідження виступає функціональне навантаження зазначених кодів. Інтегральним

компонентом невербальної діяльності є спрямованість на мету, ілюктивні цілі та наявність рефлексивної структури [10, 80].

Вербальна екстеріоризація феноменів рефлексивної сфери знайшла своє висвітлення у дослідженнях текстової орієнтації з кінця 60-х років XX ст. у наратологічних пошуках, які інтегрували досягнення й досвід празької структуралістської школи [8, 3]. Однак екстеріоризація невербальних кодів та проблематика реалізації невербаліки у зіставному аспекті ще не знайшла широкого висвітлення в сьогоденній лінгвістиці.

Залучення доробків лінгвістики тексту, стилістики декодування, рецептивної лінгвістики об'єктивує вивчення екстеріоризації невербальних кодів у писемному дискурсі. Дієвість лінгвопоетичних кодів уможливорює специфіку невербаліки в писемному дискурсі. Наративні коди препарують осмислення нараторів невербального коду в онтологічному та гносеологічному вимірах. Наратор виступає в ролі всезнаючого розповідача, якому підвладні різні життєві ситуації, соціальний та лінгвістичний досвід соціуму.

Матеріал англomовного та німецькомовного дискурсів дає підстави стверджувати, що у корпусі невербаліки за комунікативною значущістю переважають мімічні й такесичні компоненти, що підтверджує дієвість таких чинників, як сльози, посмішка та мовчання.

Поведінку людини можна представити в матриці ієрархії доменів, у якій перший ярус є родовим щодо другого, а другий – до третього (див. рис. 1).

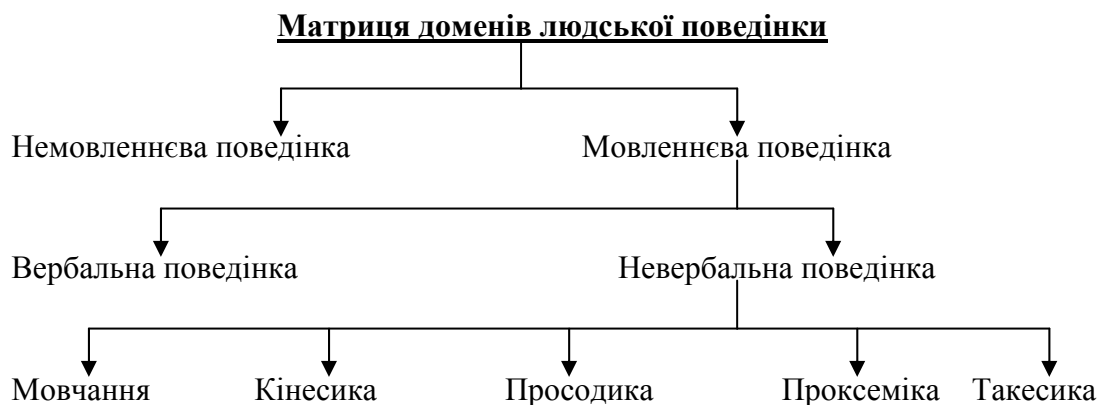

Рис. 1. Матриця доменів людської поведінки

Спектр невербальних кодів досить широкий, оскільки він охоплює такі реакції, як *такесичну* (плескання, потиск руки, поцілунок, дотик); *проксемічну* (використання просторових, локальних чинників), *просодичну* (різні характеристики голосу, фізіологічні паузи); *кінесичну* (мова тіла, манера вдягатися, зачісуватися, грюкання дверима, поскрипування); *психофізіологічну* (плач, сміх, зітхання, кашель, зміна кольору обличчя) та мовчання (як психологічно-рефлекторна запланована/незапланована відсутність звучання).

До такесичних невербальних кодів відносять також такі артефакти нової комунікації, як телефон або комп'ютер [9, 216-217]. Вибір невербальних засобів залежить від ситуативної конфігурації. Невербальні дії соціально та ситуативно детерміновані. Тут діють закони семіотичних знаків. Кількість значень одного жесту може варіюватися (напр., значення американського жесту "ОКАУ"). Дієвим є принцип асиметрії невербальних знаків та референтів, омонімії у невербаліці (напр., кивки зі значеннями "ні" та "так") [14, 123].

Паралінгвістичні засоби є найдавнішими формами спілкування людей. Вони реалізують додаткову інформацію, яка додає смислу вербальної інформації. Наприклад, вербальний текст може супроводжуватися просодичними характеристиками (напр.

мовчанням) зі значенням негативного ставлення до референта, напр.: *“The Vizerine was silent enough for Gorgik to suspect she disapproved of his request”* (Delany, 66).

У наданому вище прикладі мовчання Візеріна сприймається суб'єктом дії як несхвальна реакція на його прохання. Однак мовчання може вважатися також проявом згоди, пор.: *“silence is a sign of consent”*.

Невербальні коди розподіляються на коди людини (*homo-codes*) – це жести, рухи тіла, міміка, пантоміми, тембр, зітхання, покашлювання, висота та гучність голосу, інтонація, паузи та мовчання та на коди природи та артефактів (*nature-codes*) – мова барабанів, свисту, дорожні знаки, музика, сигналізація тощо, які є рівнозначно антропоцентричними за своєю природою.

Різні культури щоразу використовують невербальні коди для розуміння соціального статусу комунікантів. Невербаліка є поліаспектною, вона проявляється по-різному, за допомогою різних референтів та маркерів. До останніх тяжіють дрес-код, статус-код, власність-код, силенціальний код.

Невербальна реалія дрес-коду представлена коментарем наратора цих реалій у дихотомії *poor :: rich*, напр.: *“But my father’s shoes. How wrecked they were, how old and battered. I said out loud, He’s so poor. His shoes, poor father, his shoes”* (Lee, 13) [...] *“her feet are twisted to fit into a tiny hoof-shaped shoes of brocade”* (Lee, 20).

Для підкреслення жалюгідного стану свого батька та його бідності герої вдається до опису взуття, яке знаходиться в жахливому стані, воно геть старе та побите, пор.: *wrecked, old and battered*. Змальовуючи статус померлої жінки, автор підкреслює її заможній матеріальний стан, ноги жінки взуті в маленькі парчові черевички, пор.: *a tiny hoof-shaped shoes of brocade*.

Дрес-код може імплікувати також статусність та гендерну належність представників до певної соціальної групи, напр.: *“Forbidden to wear against their bodies any piece of cloth cut or sewn by men, all the female members of the nine households have their clothes made by women in the sewing hall”* (Lee, 21).

Так, про це свідчить заборона носити жінкам одяг, пошитий чоловіком, пор.: англ. *forbidden to wear any piece of cloth sewn by men*. Жінки можуть вдягатися лише у швачок-жінок, пор.: *made by women in the sewing hall*.

Старовинний одяг в американо-японському суспільстві символізує належність до заможної родини, напр.: *“Thirty seamstresses, every day all year round making and mending the clothes of birth and deaths for every female Yuan, cutting and sewing from patterns handed down generation to generation without mutation for nearly a century, so that almost everyone in Tientsin knows that the less fashionable you are, the older the money you come from”* (Lee, 21).

Як не дивно, але чим менше людина вдягається за модою, вдається до старовинного національного вбрання, тим заможніша її родина, пор.: англ. *less fashionable you are, the older the money you come from*.

Існують універсальні та специфічні засоби вираження соціальних контактів та соціального статусу [7, 322]. Поглядом, посмішкою або мовчанням можна припинити і розпочати спілкування, а також переадресувати комунікативний хід. За японськими традиціями, молода жінка мовчить, якщо вона згодна одружитись з нареченим. Фіни, для того щоб привітатись, мовчки стоять поруч [11, 144]. Статус погляду також детермінується дієвістю соціальних та етнічних чинників. Наприклад, у японському діалозі погляд вважається важливішим за вербаліку [4, 21].

Невербальні статусні характеристики більш вагомі, ніж вербальні. Виокремлюються статусні індекси, притаманні мовленню чоловіків і жінок, дорослих і дітей, представників

різних соціальних та етнічних груп як англомовного, так і німецькомовного соціумів [3; 7].

Статус-код реалізується завдяки соціопрагматичній орієнтації нараторського тлумачення національних реалій, у даному разі – невербальних кодів, напр.: “[...] *all the servants in the photograph have been **blacked out**, so that the babies they hold (not their own, but the children of the masters) look like they’re floating*” (Lee, 18).

Раніше на фотографіях сілуети прислуги зафарбовували чорною фарбою (англ. **blacked out**). Лі пише, що, здавалось, ніби діти, яких слуги тримали на руках, опинились у повітрі без підтримки (Lee, 18). Таким чином, статус слуги нівелював належність людини взагалі, робив її мовчазним нулем по відношенню до історії, пригнічував її особистісну значущість.

Тим часом у німецькій мові незаперечним є досить вагоме значення етнічного походження. Одним із проявів невербальних кодів є реалізація етнічного коду, який може вплинути не лише на комунікативну ситуацію, а й встановити життєві акценти, напр.: “*Sie kann das makelhafte ja ruhig sehen lassen: **Im Haus muß sie den Davidsstern nicht tragen, außerdem ist ihr Mann kein Jude; bis jetzt sie noch sicher, aber man kann nie wissen***” (May, 14).

Німкеня запевняє себе, що її чоловік не може бути євреєм, пор.: нім. **ihr Mann kein Jude**.

Статус співбесідника проявляється в його привілеях перебивати адресата, примусити його замовчати тощо. Мовчання виступає в ролі невербального каналу регуляції міжособистісних відношень. Престижний статус людей вочевидь об’єктивується специфікою вимови, інтонацією, фонацією та паузацією [7, 54-55].

Власність-код як підвид статус-коду потребує специфічного виокремлення з огляду на те, що власність є ознакою національного соціального положення, напр.: “***Her family, as was custom among the very wealthy, had hired artisans to construct out of paper life-size figures of ladies-in-waiting, eunuchs, warriors, scholars, magicians, servants, courtesans, goatherds, and gardens in every possible posture, singing, grooming, mediating, sitting, standing, and serving tea. On the one hundred day of mourning, the day of burial, all of them were to be burned, sent into the next world to attend the old woman whose death had demanded they be cut, creased, folded, and glued into presence***” (Lee, 19).

За традицією заможних верств японців Америки, в останній шлях заможну людину проводжали зроблені з паперу фігури слуг, учених, жінок та інших, що були зроблені на зріст людини, пор.: англ. paper life-size figures of ladies-in-waiting, eunuchs, warriors, scholars, magicians, servants, courtesans, goatherds.

Поганий матеріальний стан пригнічує людину, пор.: “*No money – no fun*”: жартують англійці: нім.: “*Jeden Tag weniger Tagesgeld*” (May, 21) – засмучуються німці. Відсутність достатнього простору для проживання може принизити відчуття гідності людини, відносячи її до нижчого статусу в суспільстві, напр.: “*Sechster Stock, **Staub von Jahrhunderten. Ein Zimmer von drei mal zwei, Spatel von Zeitungen: Unter Staub vergrabene Menschlichkeit***” (May, 19).

Мовчання активізувалося раніше за вербальне спілкування, йому притаманна рання соціалізація. Силенціальний компонент комунікації виконує важливу інтегруючу роль у поведінці як дітей, так і дорослих. Пор. аргументативні паузи у дорослих та мовчання як маркер провини у дітей.

Силенціальний код може стати своєрідним стратегічним началом у спілкуванні або підсилюючим фактором в аргументативній стратегії. Емоційні реакції детермінуються соціумом. Силенціальні знаки експлікують статусність [2, 93]. Соціальне

мовчання – це стратегія поведінки [2, 81]. Індивідуальне мовчання об'єктивує психічний стан комуніканта, виступає “силенціальним компонентом комунікації” [2, 93].

Соціальне мовчання – це універсальне мовленнєве явище, яке детермінується канонізованими нормами в соціумі, напр.: “*Meanwhile, in the chrysanthemum garden, a population of paper figures were erected to mourn in silence this lady who had ruled the fifth household*” (Lee, 19). З цього прикладу стає зрозумілим, що за традицією американці японського походження в жалобі мають мовчати (англ. *to mourn in silence*).

Мовчання та голос, споплюжений істерією гестапо, виступають контекстуально синонімічними соціальними проявами фашистського режиму у вірші Дурса Грюнбейна “*Die jüdische braut*”, яких так щасливо позбутися, напр.:

Befreit vom gleißenden Schweigen meiner Reitstiefel;

Befreit vom der Hysterie meiner Gestapo-Stimme (Grünbein, 77).

Витоки silenціального коду корелюють із соціальним статусом мовця та його індивідуально-психічним станом. Експлікація проявляється на різних векторах: у культурах, специфічно представлених у ситуаціях художнього дискурсу, у креативних майстернях наратора. Культурема мовчання соціально детерміновані. Стандартне соціальне спілкування позначається етикетом, який прописує міжособистісні відносини та є культурною традицією [7, 90]. Мовчання, утримання від розмови, має етнічний характер [6, 11]. Універсальним є те, що стандартизоване та канонізоване суспільством мовчання позначено бівекторністю, воно або діє (є соціально релевантним), або підлягає табу, має дозвіл на своє існування та може бути вельми бажаним [7, 245].

Мовчання-етикет відрізняється від мовчання-ритуалу. Перше передбачає репродукцію правил поведінки з варіаціями, а ритуал є репродукцією без модифікацій, це історична репліка, ідентифікація людей відповідно до їхньої культури та поведінки [7, 105-107]. Соціальний статус людини препарує осмислення специфіки її мовленнєвої поведінки [7, 108]. Треба погодитись, що мовчання як нестандартна поведінка може мати реактивний характер [11, 144-146]

Силенціальний ефект може реалізуватися пунктуаційно поряд із використанням нестандартного графічного оформлення, яке є відмінним у діалогічному мовленні англомовного та німецькомовного дискурсів, напр.:

англ. “*She said she had heard of me. And that she would not have me put out of the party because my clothes were poor –*” (Delany, 64).

нім. “*Setsubun-Bohnen*”, sagt Mikiko. “*Und wenn du magst ...*” “*Sie greift in ihre Tasche* (Mayer-Skumanz, 22).

Статусна поведінка проявляється у невербальній та вербальній комунікації, при цьому невербальні статусні індекси більш вагомні, ніж вербальні [7, 70]. Жінки приймають “стратегію мовчазного протесту”, якщо їх перервали чи образили; чоловіки схильні не приймати точку зору співрозмовника, відкрито демонструють свою, часто – протилежну, думку [ibid, 57]. Соціальний статус людини віддзеркалюється в індексах стилю життя, контактів та мовлення [7, 69]. У невербальній поведінці мовчання проявляється емоційний стан людини [13, 261].

Вираження емоційних реакцій має соціально-лінгвістичний характер. Силенціальні знаки корелюють із феноменом статусу. Соціально-прагматичне мовчання має віртуальний характер, корелює з канонами, традиціями, ритуалами етикету, виступає прозорим у настановах, наказах, пареміях стосовно мовчазної поведінки носіїв мови. Паремії як фразеологізми віддають перевагу оцінним факторам соціуму [7, 233].

Належно оцінюється англійцями та німцями релевантні вирази типу: англ. *say soft*

words; first think than say; what will Mrs. Grundy say?; easier said than done; actions speak louder than words; he who says what he likes, shall hear what he does not like; least said, soonest mended; speak like a book; speak somebody fair; speak well of somebody; properly speaking; plain speaking; нім. *befreit vom gleißenden Schweigen sein* тощо.

В. І. Карасик наводить приклад паремій, в яких представлено ставлення англійців до мовчання, напр.: англ. *A close mouth catches no flies*. Не слід говорити багато, бо це породжує небажаний ефект, пор.: англ. *blabber mouth – (sl.) a person who tells secrets by talking too much; gabbler – to gabble – to say (words) so quickly that they cannot be heard clearly*. Базіки, зауважує вчений, демонструють інтелектуальну неспроможність [7, 52-56].

Соціальна поведінка людини закладена в етикеті мовчазної поведінки. Мовчання детермінується канонами спілкування: мовчання слухачів в аудиторії, в церкві, в залі засідань передбачено нормами поведінки в англословному соціумі. Балакучість жінок та мовчазність чоловіків є одним із гендерно орієнтованих питань [3]. Прагмалінгвістичне значення мовчання перетинається із соціолінгвістичним значенням, уточнює його, актуалізуючись у конкретній ситуації спілкування [7, 109].

Соціальне наповнення невербальних кодів здійснюється в емерджентному процесі абстрагування від рекурентних дискурсивних смислів. Невербальні засоби спілкування позначені ситуативністю, діалогічністю і потребують спільного соціального та лінгвістичного досвіду для розуміння глибинного змісту референта. Ідентифікація лінгвістичних аспектів невербальних кодів як англословного, так і німецькомовного соціумів, засобів їхньої екстеріоризації є перспективним напрямком сучасних лінгвістичних студій. Подальше дослідження семантичного навантаження невербальних кодів у різномовних соціумах є актуальним з огляду на розширення семіотичної парадигми та осмислення когнітивно-семантичного континууму.

Використана література:

1. Арнольд И.В. Стилистика декодирования как прагматическая стилистика // Сб. статей “Семантика. Стилистика. Интертекстуальность” – Спб.: изд-во Спб ун-та, 1999. – С. 168-172.
2. Белова А.Д. Лингвистические аспекты аргументации. – К.: Астроя, 1997. – 310 с.
3. Бессонова О.Л. Оценочный тезаурус английского языка: общая характеристика // Вісник Харківського Національного університету ім. В.Н. Каразіна. – Харків: Константа, 2003. – № 586. – С. 14-17.
4. Богданов В.В. Функции вербальных и невербальных компонентов в речевом общении // Языковое общение: Единицы и регулятивы. – Межвуз. сб. научн. труд. – Калинин: Калининский гос. ун-т. – 1987. – С. 18-25.
5. Божко Г.П. Невербальні компоненти спілкування в комунікативній ситуації “примирення” // Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики. – К.: Київський національний ун-т імені Тараса Шевченка, 2002. – Вип. 1. – С. 14-17.
6. Йоко Инубуси. Феномен молчания как компонент коммуникативного поведения: Автореф. дис. ... канд. филол. наук: 10.02.19. – М.: Накра Принт, 2003. – 24 с.
7. Карасик В.И. Язык социального статуса. – М.: ИТДГК “Тнозис”, 2002. – 333 с.
8. Корольова А.В. Лінгвопоетичний і нарративний коди інтимізації в художньому тексті (на матеріалі української та російської прози другої половини ХІХ – першої половини ХХ століть): Автореф. дис... д-ра филол. наук: 10.02.01; 10.02.02 / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка; Інститут філології. – К., 2003. – 35 с.
9. Морозова Е.И. Ложь как дискурсивное образование: лингвокогнитивный аспект. – Харків: Экограф. – 2005. – 299 с.
10. Приходько А.М. Складносурядне речення в сучасній німецькій мові. – Запоріжжя: ЗДУ, 2002. – 292 с.
11. Рудик І.М. Реактивне мовчання у діалогічній єдності питання – відповідь // Вісник Харківського Національного університету ім. В. Н. Каразіна – Харків: Константа, 2003. – № 611. – С. 144-146.
12. Чередниченко О.І. Переклад в добу глобалізації // “Актуальні проблеми перекладознавства та методики навчання перекладу”: Матер. третьої Всеукр. Наук. конф. – Харків: Константа, 2005. – С. 7-9.
13. Яновая О.А. Улыбка как средство реализации коммуникативного намерения (на материале английского языка) // Вісник Харківського Національного університету ім. В.Н. Каразіна № 567.

- Лінгвістичні й дидактичні проблеми іншомовної комунікації. – Харків: Константа. – 2002. – С. 261 – 266.
14. Delany, Samuel R. Tales of Nevèryon. – L.: University Press. – 1993. – 260 p.
  15. Grünbein, Durs. Die jüdische Braut. – B.: Druckhaus Galrev. – 2000. – S. 76-78.
  16. Lee, Li-Young. The winged seed. A remembrance. – Saint Paul, Minnesota: Hungry Mind Press. – 205 p.
  17. May, Lizzy Sara. Schmerzpunkte. Roman. – B.: Verlag Volk und Welt. – 1978. – 122 s.
  18. Mayer-Skumanz, Lene. Setsubun. – B.: Bertelsmann jugendbuch Verlag. – 2001. – S. 21-25.
  19. Mehus, Siri. Desmond Morris' The Human Animal: A Personal View of the Human Species—The Language of the Body // Journal of Linguistic Anthropology, 2003. – Vol.13. – Number 1. – P. 123-125.

*Архипова И.М.
Горловский государственный педагогический
институт иностранных языков*

ЛИНГВИСТИЧЕСКАЯ СПЕЦИФИКА ОБРАЗА АВТОРА В АВТОРСКИХ ОТСТУПЛЕНИЯХ

Художественное произведение несет на себе отпечаток мировоззрения, поэтического видения действительности, языка и стиля своего творца. Одна из главных задач исследования текста заключается в том, чтобы “в объекте поэтического изображения найти его субъект, в изображенном открыть изобразителя” [5, 15].

Особый интерес представляет то, что авторские отступления позволяют открыто установить авторскую точку зрения на описываемые события, представить его видение действительности и увидеть отражение индивидуальности.

Объектом нашего исследования являются авторские отступления. Авторское отступление различно по своей структуре и характерно в основном для художественного произведения. Авторские отступления – внутритекстовое явление, знаково-зафиксированная реакция на ситуацию носителя того или иного представления о мире и его феноменах; отступления не являются важным структурным компонентом текста, но играют важную роль в понимании и более глубоком осмыслении текста.

Актуальность исследования определяется тенденциями развития современной лингвистики, возросшим интересом к тексту, как единице коммуникации, к его компонентам, изучением его характеристик с лингвистических позиций. Актуальность темы обусловлена самим выбором объекта исследования. Несмотря на то, что ряд лингвистов, неоднократно, рассматривали проблему образа автора (В. В. Виноградов, В. А. Кухаренко, В. В. Одинцов, Е. В. Клюев и др.) и проблему отступлений (Т. Ф. Плеханова и др.), актуализация образа автора посредством авторских отступлений остается мало изученной.

Проблема образа автора как отражение “изобразителя в изображенном” в широком понимании этого выражения и как детерминанты определяющего принципа и начала в художественном произведении, была поставлена в русской филологии В. В. Виноградовым.

В труде В. В. Виноградова “О теории художественной речи” [1, 184] даны характеристики категории образа автора, позволяющие получить о ней наглядное представление: “В композиции художественного произведения динамически развертывающееся изображение мира раскрывается в смене и чередовании разных форм и типов речи, разных стилей, синтезируемых в “образе автора” и его создающих. Именно в своеобразии речевой структуры образа автора глубже и ярче всего выражается стилистическое единство сложного композиционного художественного речевого целого” [1,